

Niečo veľké a nech je to láska (VI): Nech hudba znie

Povolanie do Opus Dei je volaním k interpretácii Božej partitúry, k hraniu Božej hudby, ktorej variácií je toľko, koľko je ľudí.

23.05.2019

Keď Ježiš hovoril o Božom kráľovstve, vedel, že hovorí o niečom, čo sa značne odlišovalo od predstáv jeho poslucháčov; o niečom, čo sa značne odlišuje aj od našich predstáv dnes.

Používal preto podobenstvá:
rozprávanie a obrazy, ktoré skôr než
by predkladali nejaké definície,
pozývajú k pohrúženiu sa do
tajomstva. Ježiš napríklad porovnáva
Božie kráľovstvo s "horčičným
zrnkom: Keď sa zasieva do zeme, je
menšie než všetky semená na zemi,
ale keď je zasiate, vzíde a prerastá
všetky iné záhradné rastliny; vyženie
tak veľké konáre, že vtáky môžu
hniezdiť v jeho tieni "(Mk 4, 31-32).
So zrnkom, ktoré je zahrabané do
zeme, ktoré zmizne z očí a je
zabudnuté; ktoré však neprestáva
rásť, zatiaľ čo dejiny si idú ďalej
svojou cestou a zdanlivo sa o neho
nezaujímajú; ktoré rastie aj v noci,
keď sa o neho nikto nestará, kedy si
ho nikto nevšima.

2. októbra 1928 svätý Josemaría
objavil vo svojej duši semienko, ktoré
mu tam zasial Boh: malé horčičné
zrnko, ktoré sa malo rozrásť na
veľkom poli cirkvi. Zachoval sa nám

zápis urobený o pár mesiacov neskôr, v ktorom svätý Josemaría v stručnosti zhrňa genetický kód tohto semienka: „Obyčajní kresťania. Kvasiace cesto. Naším povolaním je obyčajnosť, s prirodzenosťou. Prostriedok: profesionálna práca. Všetci svätí! Tiché odovzdania. "¹ Od chvíle, kedy ho Boh poveril poslaním starať sa o toto semienko, nežil už svätý Josemaría pre nič iné. A to, čo vtedy bolo jednoduchým prísľubom a nádejou, je dnes zeleným stromom, ktorý poskytuje útočisko mnohých dušiam a spríjemňuje mnohé životy.

Normálne je chcieť byť svätý

„Každý svätec," píše pápež František, „je posolstvom, že Duch Svätý berie z bohatstva Ježiša Krista a dáva svojmu ľudu." "² Svätý Josemaría dostal posolstvo a stelesnil ho vo svojom živote. On sám sa stal posolstvom a jeho život a slová začali mnoho ľudí oslovovať. „Nech tvoj

život nie je neplodný. - Buď užitočný.
- Nechaj za sebou stopu. - Vyžarujte
plameňom svojej viery a lásky (...). A
zapál všetky cesty krajiny ohňom
Kristovým, ktorý nosíš vo svojom
srdci. "3

To, že tento oheň v sebe nosil, veľmi
rýchlo postrehol José Luis Múzquiz,
jeden z prvých veriacich Opus Dei,
ktorí boli vysvätení za kňazov. Pri
prvom stretnutí s ním svätý
Josemaría hovoril o niečom, o čom s
ním predtým možno ešte nikto
nehovoril: byť apoštolom vo svojej
práci. A k tomu dodal: „Nie je iná
láska ako Láska! Ostatné lásky sú
bezvýznamné." Na jeho spoločníka
tieto slová mocne zapôsobili: „Bolo
vidieť, že vychádzali z hĺbky jeho
duše, z duše zamilovanej do Boha.
Akoby sa mi vtedy v hlave
rozsvietilo. "4

Pri ďakovnej omši za blahorečenie
tejto zamilovanej duše vtedajší

kardinál Ratzinger svojím tak typickým spôsobom, v ktorom sa mieša jednoduchosť s hĺbkou, vysvetlil, že „vo význame slova svätý došlo počas histórie k nebezpečnému zúženiu, ktoré nás bezpochyby ovplyvňuje aj dnes. Núti nás myslieť na svätých, ktorých sochy a obrazy vídame na oltároch, na zázraky a hrdinské cnosti, a podsúva nám myšlienku, že svätosť je len pre niekoľko málo vyvolených, medzi ktorých sa nemôžeme počítať. Nechávame teda svätosť pre tých pár ľudí, ktorých počet nepoznáme, a uspokojujeme sa jednoducho s tým, že sme, akí sme. Uprostred tejto duchovnej apatie zapôsobil Josemaría Escrivá ako buditeľ, ktorý volá: „Nie, svätosť nie je nič mimoriadne, ale obyčajné, je to niečo normálne, určené pre každého pokrsteného. Svätosť nespočíva v nejakom nenapodobiteľnom hrdinstve; má tisíce podôb a môže byť dosiahnutá na ktoromkoľvek

mieste a v ktoromkoľvek povolani.
Svätosť je normálnosť." ⁵

Pre kresťana je teda prirodzené
chcieť byť svätý. Preto svätý
Josemaría veľmi skoro napísal: „Svätí
neboli abnormálne bytosti; prípady
pre moderného lekára. Boli a sú
normálni: z mäsa a kostí, ako si ty. - A
zvíťazili. " ⁶ Povolanie do Opus Dei
vyžaduje uvedomenie si tejto
normálnosti svätosti; vyžaduje túžbu
stať sa interpretom tohto
jednoduchého posolstva, tejto hudby,
ktorej partitúry skutočne existujú: sú
nimi život a učenie svätého
Josemaríu; potvrdenie všeobecného
povolania k svätosti 2. vatikánskym
koncilom; ⁷ nedávneho učenia
pápežov, ktorí túto náuku rozvinuli
..., a predovšetkým evanjelium. ⁸
Partitúry teda existujú, ale je
potrebné, aby ich hudba zaznela vo
všetkých kútoch sveta, vo všetkých
variáciách, ktoré ešte čakajú na svoj

zrod, tj. v konkrétnych životoch mnohých kresťanov.

Tak zblízka, že s ním budeme žiť

Keď dal Pán vzniknúť Opus Dei, daroval svojej Cirkvi cestu, spiritualitu navrhnutú tak, aby mohla byť stelesňovaná v akomkoľvek obyčajnom prostredí, aby sa mohla vteliť do práce a do normálneho, bežného života veľmi rozdielnych ľudí. „Kdesi ďaleko na obzore sa zdá, akoby sa nebo spájalo so zemou. Nezabudni, že miesto, kde sa krajiny a nebo skutočne spájajú, je tvoje srdce dieťaťa Božieho.“⁹ Aj keď povolanie do Opus Dei prebúda v ľuďoch iniciatívu a chuť zlepšovať svoje okolie, nevedie ich principiálne k tomu, aby niečo robili, alebo aby robili viac, než čo už robia. Vede ich predovšetkým k tomu, aby to, čo robia, robili inak, aby pri tom boli spojení s Bohom a snažili sa všetko zdieľať s ním. „Deti moje (...) naším

povolaním je nasledovať Krista. Nasledovať ho tak zblízka, že s ním budeme žiť ako prvých dvanásť apoštolov; tak zblízka, že sa s ním stotožníme, že budeme žiť jeho život, takže nakoniec príde okamih, kedy už mu nebudeme klásť prekážky a budeme môcť spolu so svätým Pavlom povedať: Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus (Gal 2,20) ."¹⁰

Jeden z prvých supernumerárov spomína, ako bol prekvapený, keď mu zakladateľ Diela povedal: „Boh ťa volá na cestu kontemplácie." Pre neho, ženatého človeka, ktorý mal rodinu, o ktorej živobytie sa musel starať, to bol „skutočný objav".¹¹ Pri inej príležitosti svätý Josemaría odporúčal: „Hovor, hovor s Pánom: Pane, som unavený, už nemôžem ďalej, toto mi nejde. Ako by si to urobil ty?"¹² Presne to je kontemplácia uprostred sveta: hlboký a láskavý pohľad na skutočnosť živený pohľadom Boha a

nepretržitým rozhovorom s ním. Svätý Josemaría zhrnul túto peknú výzvu do výstižnej vety: "Čím viac budeme prenikať do sveta, tým viac musíme byť ponorení v Bohu."¹³ Z tejto blízkosti Boha, z tohto pevného priateľstva s Bohom vychádzajú dva rysy, ktoré síce nie sú jedinými rysmi povolania do diela, ale majú pre kresťanov, ktorých Boh volá na túto cestu, zvláštny význam: predstavujú výzvu byť apoštolmi a ohlasovať Krista, poslanie premieňať a zmierovať svet s Bohom prostredníctvom práce.

Pred tým, než sa u týchto črt zastavíme, si musíme položiť logickú otázku: ak - ako to svätý Josemaría po celý svoj život kázal, a ako nám to nedávno pripomenul aj pápež - je svätosť pre všetkých a ak Pán prikazuje všetkým kresťanom hlásať evanjelium, čo je potom na povolaní do Opus Dei ako odpovede na výzvu

nachádzať Boha uprostred sveta tak špecifické?

Vysvetlenie je pomerne jednoduché: "Povolanie do Opus Dei obsahuje, prijíma a uskutočňuje oddanosť či službu Bohu a ostatným, ktorú vyžaduje kresťanské povolanie; jedinou pridanou osobitosťou je práve ten spôsob, akým sa to deje: že totiž táto služba prebieha prostredníctvom členstva v konkrétnej inštitúcii cirkvi (Opus Dei) s určitou spiritualitou a s nevyhnutnými formačnými a apoštolskými prostriedkami,"¹⁴ ktoré sa zameriavajú na službu Bohu a ostatným najmä prostredníctvom práce a každodenných normálnych vecí. Povedané inak: kto objaví a prijme svoje povolanie do Opus Dei, rozhoduje sa darovať svoj život ostatným (čo je podstata kresťanského života), a k uskutočneniu tejto výzvy používa konkrétnu cestu, vedený Bohom a

podporovaný veľkou rodinou. Je preto pripravený urobiť zo svojej strany všetko, čo bude v jeho silách, aby táto charizma živila jeho vnútorný život, osvetľovala jeho rozum a obohacovala jeho osobnosť ... aby mohol nájsť Boha vo svojom živote a podeliť sa o svoj objav s ostatnými.

Všetci, ktorí majú veľké srdce

Ježiš na ceste z Betánie do Jeruzalema pocítil hlad. Hľadal niečo na jedenie, a tak pristúpil k figovníku (Mt 21,18). „Pristupuje k figovníku, pristupuje k tebe a pristupuje aj ku mne. Ježiš hladný a smädný po dušiach ľudí. Z kríža volal: *Sitio, som smädný!* Smädom po nás, po našej láske, po našich dušiach aj po všetkých dušiach, ktoré by sme mali k nemu priviesť cestou kríža, ktorá je cestou nesmrteľnosti a nebeskej slávy."¹⁵

Povolanie do Diela je takou silnou nákazou hladom a smädom po Bohu. Keď sa svätý Josemaría snažil vybudovať prvý študentský internát Diela, odporúčali mu niektorí, aby sa neponáhľal. Počas jednej duchovnej obnovy si poznamenal: „Zhon. Nie je to zhon. To Ježiš nalieha.”¹⁶ Podobne ako svätého Pavla na neho naliehala láska Kristova (porov. 2 Kor 5,14). S podobnou jemnosťou Boh nalieha aj na nás, aby sme klopali na dvere ľudí a hovorili im: „Nech si ktokoľvek, uvedom si, že si milovaný!”¹⁷

Normálne, prirodzene, mať druhých rád a nechať sa mať rád, pomáhať, slúžiť, odovzdávať čo vieme, učiť sa, spoločne pracovať a čeliť výzvam, problémom a strachu, vytvárať priateľské putá ... Tam, kde sme sa narodili, kde pracujeme, kde odpočívame, kde nakupujeme, môžeme byť kvasom, soľou, svetlom sveta.

Boh nevolá do svojho Diela superhrdinu. Volá normálnych ľudí s veľkým a veľkodušným srdcom, v ktorom majú všetci miesto. Tak to vnímal svätý Josemaría, keď sa zamýšľal nad tým, akí ľudia môžu dostať od Boha povolanie do Diela; v jednom texte z prvých rokov napísal: „Nemajú tu miesto: ani sebci, ani zbabelci, ani zvedavci, ani pesimisti, ani vlašníci, ani hlupáci, ani lenivci, ani bojazliví, ani frivolní. Majú tu miesto: chorí - miláčikovia Boží - a všetci, ktorí majú veľké srdce, aj keby ich slabosti boli veľké.“¹⁸ Stručne povedané, kto zistí, že ho Boh volá do Opus Dei, môže mať nedostatky, obmedzenia a chyby, hlavne však má mať veľké ideály, túžbu milovať a odovzdávať druhým lásku Božiu.

Milovať svet tak, ako ho miluje Boh

„Boh tak miloval svet," čítame v evanjeliu svätého Jána, „že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul

nik, kto v neho verí, ale ale mal večný život" (Jn 3,16). Boh vášnivo miluje svet, ktorý stvoril; tento svet nielenže nie je prekážkou pre svätosť, ale je dokonca miestom, kde sa svätosť rodí. Toto posolstvo je obsiahnuté v jadre Opus Dei: môžeme byť svätí nie navzdory tomu, že žijeme vo svete, ale práve preto, že v ňom naplno žijeme. Svet, táto tajuplná zmes veľkosti a úbohosti, lásky a nenávisti, závesti a odpustenia, vojen a mieru, „nedočkavo čaká, až sa Boží synovia zjavia v sláve" (Rim 8,19).

Kniha Genesis používa pre vyjadrenie nášho vzťahu k svetu dve slovesá: "strážiť" a "obrábať" (porov. Gen 2,15). Prvým slovom, ktoré je použité tiež na vyjadrenie plnenia prikázaní, nás Pán robí zodpovednými za svet; hovorí nám, že ho nemôžeme despoticky zneužívať. V druhom slove, ktoré znamená jednak "obrábať" (obyčajne

krajinu), jednak "podávať obeť"
(porov. Num 8,11), Boh spája prácu s kultom: prácou sa nielen realizujeme, ale tiež tým prinášame Bohu milú obeť, pretože milujeme svet tak, ako ho miluje On. Posväcovať prácu teda nakoniec znamená činiť svet krajším a vytvárať v ňom priestor pre Boha.

On sám chcel svet, ktorý vzišiel z jeho stvoriteľských rúk, strážiť a obrábať ľudskými rukami, rukami tvora. Po celé stáročia sa na skryté roky Pánovho života v nazaretskej dielni nahliadalo ako na temné roky bez jasu, vďaka duchu Diela sú však tieto roky "jasné ako slnečný svit (...), osvecujúci naše dni a dávajúci im ich skutočný zmysel".¹⁹ Preto svätý Josemaría svoje deti vyzýval, aby o Pánovej práci často rozjímali, pretože pripomína skrytý a tichý rast obilného zrna. Taký bol rast Ježiša - on sám sa neskôr prirovnal k obilnému zrnu (porov. Jn 12,24) - v

Jozefovej dielni a v dielni-domácnosti jeho Matky.

Obyčajný život Svätej rodiny ukazuje, že sú práce, ktoré sa síce prízemnému pohľadu môžu zdať úbohé, ale pre lásku, starostlivosť a túžbu byť užitočný, s ktorou sú vykonávané, majú v Božích očiach nesmiernu hodnotu. „Posväcovať prácu preto neznamená robiť niečo sväté, zatiaľ čo sa pracuje, ale práve činiť samu prácu svätú.“²⁰ Tak sa „z dobre vykonanej ľudskej práce stal očný liek, ktorý pomáha vo všetkom objaviť Boha. A stalo sa to práve v našej dobe, kedy sa materializmus snaží urobiť z práce bahno, ktoré ľudí zaslepuje a bráni im v pohľade na Boha.“²¹

Aby zrno mohlo priniesť plody, musí sa skryť, musí zmiznúť. Tak videl svoj život svätý Josemaría: „Skryť sa a zmiznúť, to je moje poslanie, nech žiari len Ježiš.“²² A Boh chce, aby tak

svoj život videli aj všetci ľudia,
ktorých volá a bude volať do Diela.
Ako prví kresťania: normálni a
obyčajní ľudia, ktorí ak vzbudzovali
rozruch, tak nie preto, aby zožali
potlesk, ale aby Boh mohol žiariť.
Ľudia, ktorí predovšetkým „žili zo
sily Krista a Krista hlásali (...):
rozsievači pokoja a radosti, ktorú
nám priniesol Kristus".²³

Eduardo Camino / Carlos Ayxela

1 Apuntes íntimos, č. 25, in: P.
Rodríguez, F. Ocáriz, J.L. Illanes, El
Opus Dei en la Iglesia, Rialp 1993, s.
216.

2 František, ap.ex. Gaudete et
exsultate (19-III-2018), č. 21.

3 Sv. Josemaría, Cesta, č. 1.

4 Camino, edición Critic-Histórica,
comentario al n. 417.

- 5 J. Ratzinger, Homília, 19-V-1992, cit. in: Romana, č. 14 (1992), s. 48.
- 6 Sv. Josemaría, Cesta, č. 133.
- 7 II. vatikánsky koncil, dogiem. konšt. Lumen Gentium (21-X-1964), č. 40.
- 8 Porov. Ján Pavol II., Ap. ex. Christifideles laici (30-XII-1988), č. 16-17; Benedikt XVI., Audience, 13-IV-2011; a najnovšie František, ap. ex. Gaudete et exsultate (19-III-2008).
- 9 Sv. Josemaría, Brázda, č. 309.
- 10 En Dialógo con el Señor, edición Critic-Histórica, Rialp, Madrid 2017, s. 101.
- 11 V. García Hoz, "Mi Encuentro con Monsenor Escrivá de Balaguer", in: R. Serrano (ed.) Así le vieron, Rialp, Madrid, 1992, p. 83.
- 12 Sv. Josemaría, Poznámky z rodinného stretnutia vo Valladolide,

22-X-1972 (zachytené v dokumente "El corazón del trabajo").

13 Sv. Josemaría, vyhňa, č. 740.

14 F. Ocáriz, "La vocación al Opus Dei como vocación en la Iglesia", in: El Opus Dei en la Iglesia, Rialp, Madrid, 2014, p. 169.

15 Sv. Josemaría, Boží priatel'ia, č. 202.

16 Súkromné poznámky, č. 1753, cit. in: A. Vázquez de Prada, Zakladateľ Opus Dei (I), s. 357.

17 Sv. Ján Pavol II., Prekročiť prah nádeje, Tok, Prah

18 Sv. Josemaría, Instrucción, 1-IV-1934, č. 65.

19 Sv. Josemaría, Íst' s Kristom, č. 14.

20 F. Ocáriz, Naturaleza, gracia y gloria, Eunsa 2000, s. 263.

21 Beato Álvaro del Portillo, Carta, 30-IX-1975 (AGP, biblioteca, P17, 1991, sv. II, s. 63).

22 Sv. Josemaría, Carta, 28-I-1975, in: E. Burkhart, J. López, Vida cotidiana y santidad en la enseñanza de San Josemaría, sv. 2, Rialp, Madrid 2011, s. 301.

23 Ist s Kristom, č. 30.

Eduardo Camino / Carlos Ayxela

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/nieco-
velke-a-nech-je-to-laska-vi-nech-hudba-
znie/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/nieco-
velke-a-nech-je-to-laska-vi-nech-hudba-
znie/) (05.08.2025)